

Sue Bentley

Varázslatos Jóni

DÍJGRATÓ
ÁLMOK

Egy kis póni, aki ugyan szikrázik a varázslattól, a legnagyobb kívánsága mégis csak egy különleges barát! És nemcsak az ő, de a díjugrató kislány, Alexandra álmai is valóra válhatnak, amikor a fényes karamellszínű póni, Üstökös begaloppozik a ringbe, és tényleg varázslatossá teszi az életét.

„Üstökösnek és Alexnek köszönhetően most nagy kedvet kaptam a díjugratáshoz.” Réka

„Nagyon szeretem a lovakat, és mindig alig várom, hogy elolvassam, mi történik Üstökössel a következő részben.”

Alíz

Sue Bentley

Varázslatos Póni

DÍJUGRATÓ
ÁLMOK

— részlet —

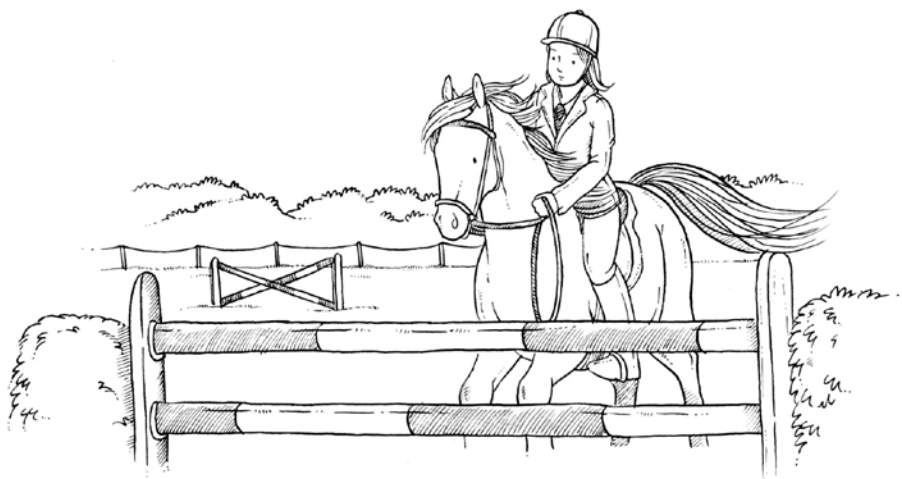

★ 1. fejezet ★

– Rajta, Alex! Megcsinálod! – ordította Zoe.

A legjobb barátnője biztatása közepette Alexandra Judd összeszorította a fogát, és erősen koncentrált, miközben az utolsó akadály felé lovagolt. Ha Pasa efölött is átrepül, hibátlan kört fut.

A szülei ott voltak a tömegben, és nézték a díjugrató versenyt. Remélte, hogy büszkévé teheti őket. Szuper lenne díjszalagot nyerni és hazavinni.

Alex kihúzta magát, egyenesen előrenézett, és leszorította a sarkát. Vállig érő barna hajának néhány tincse kiszabadult a kobakja alól.

– Egy! Kettő! Há.... – mondta a bajsza alatt. – Ó! – Az utolsó pillanatban, úgy tűnt, sárga pónija elvétí a lépést.

Pasa oldalra lendítette a hátsó lábait, éppen csak elkerülte, hogy nekicsapódjon az akadálnak. Viszont fájdalmas nyerítéssel a tomporára rogyott. Alexnek éppen csak sikerült nyeregben maradnia, miközben Pasa

föltápászkodott, és lehorgasztott fejjel megállt.

Alex rémulten kapkodott levegő után, amikor rájött, hogy nagy a baj.

Gyorsan leszállt, és próbálta legyűrni a pánikot, miközben levezette a pónit a pályáról.

– Szegény kislány! Megsérültél? – kérdezte gyengéden. – Gyere, csak szépen lassan! Nézzünk meg az állatorvossal! Ő majd meggyógyít.

Miközben oldalra vezette a sánta pónit, a szülei máris szaladtak felé. Alex többé nem tett úgy, mint aki nyugodt.

– Anya! Apa! Valami történt Pasával! – hüppögött.

– Minden rendben, kicsim. Mindent jól csinálsz. – Az apukája átvette az irányítást. Lehajolt, és gyorsan végigsimított a sérült póni hátsó lábán. Pasa összerezzen, és sárga szőréen remegés futott végig.

– Remélem, csak ficam, nem szalagszakadás.

A szalagszakadás súlyos sérülés. Alexbe belenyilallt a rémület, amikor látta, hogy a szülei komoly pillantást váltanak. Pasa három éve volt vele, és nagyon szerette. Képtelen volt elviselni a gondolatot, hogy a bátor kis sárga póninak fájdalmai vannak.

Megszólalt a hangosbeszélő.

– Állatorvost kérünk a díjugratáshoz!
Azonnal!

Óráknak tűnt, mire a teherautó megérkezett, és az állatorvos szakértő szemmel megvizsgálta Pasát. Alex átkarolta a póni meleg nyakát, nagyon igyekezett nem sírni.

– Ne félj, Pasa! Az állatorvos kedves hölgy. Segíteni fog – nyugtatta gyengéden.

Mrs. Judd a lánya vállára tette a kezét.

– Miért nem mész, és vársz Zoéval, kicsim? Halálra aggódja magát miattad. Mi

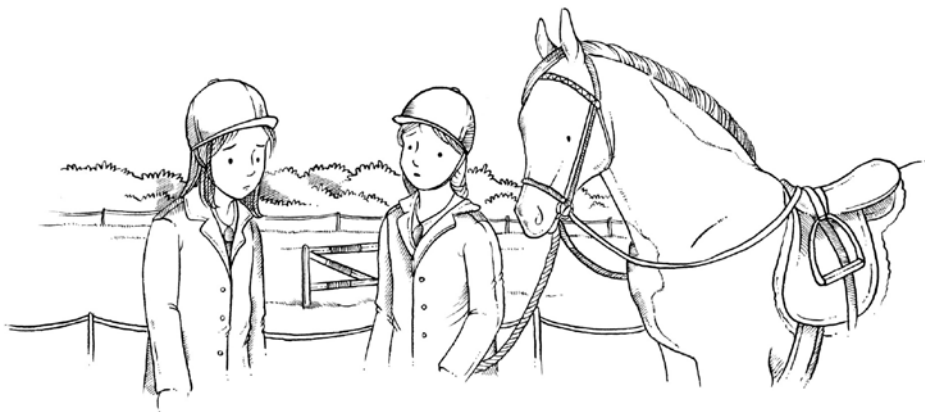
majd gondoskodunk Pasáról. Szólok, amint az állatorvos végez.

Alex nem akarta otthagyni a pónit, de bánatosan bólintott. Odasétált a legjobb barátjánőjéhez, aki pár méterre állt Maxival, tarka Welsh pónijával.

Látszott, hogy Zoe is közel áll a síráshoz.

– Szegény Pasa! Micsoda szörnyűség. Rendbe fog jönni? – kérdezte.

– Nem tudom. Az állatorvos még mindig vizsgálja – Alex nagyot nyelt, hálás volt azért, hogy Zoe ott van. Egymástól néhány kilométerre éltek Denton Moorban, és kis-koruk óta ismerték egymást. Mindketten

bolondultak a pónikért, és mindent együtt csináltak.

Alex nyelt egyet, és elpislogta a könnyeit. Szörnyű gondolat ütött szöget a fejében.

– Ez... az én hibám volt? Nem vagyok olyan jó a díjugratásban, mint te. Én... talán valamit rosszul csináltam, és ezért Pasa rosszul landolt.

Zoe a fejét rázta.

– Nem hiszem. Onnan, ahol én voltam, úgy tűnt, minden rendben ment.

Alex lassan bólintott, remélte, hogy Zoének igaza van, és nem csupán azért mondja ezt, hogy ő jobban érezze magát.

A várakozás szinte elviselhetetlennek tűnt, de végül az állatorvos befejezte a vizsgálatot. Abban a pillanatban, ahogy leporolta a kezét és felállt, Alex újra odasietett.

– Mi baja Pasának? A lába nem tört el, ugye? Nem kell őt...

– Nem – válaszolta az állatorvos gyorsan, elűzve a kislány legrosszabb félelmét. – De súlyos a ficam, és felhasadt a sarka. A póninak egy darabig nem szabad versenyeznie, pihentetnie kell a lábát!

Alex annyira megkönnyebbült attól, hogy a póni nem sérült meg súlyosabban, hogy kellett néhány másodperc, amíg felfogta a hírt.

– De... rendbe fog jönni?

Az állatorvos bólintott.

– Nincs ok, amiért ne gyógyulhatna meg teljesen. Adtam neki gyógyszert, úgyhogy a hazafelé tartó útja kényelmesebb lesz.

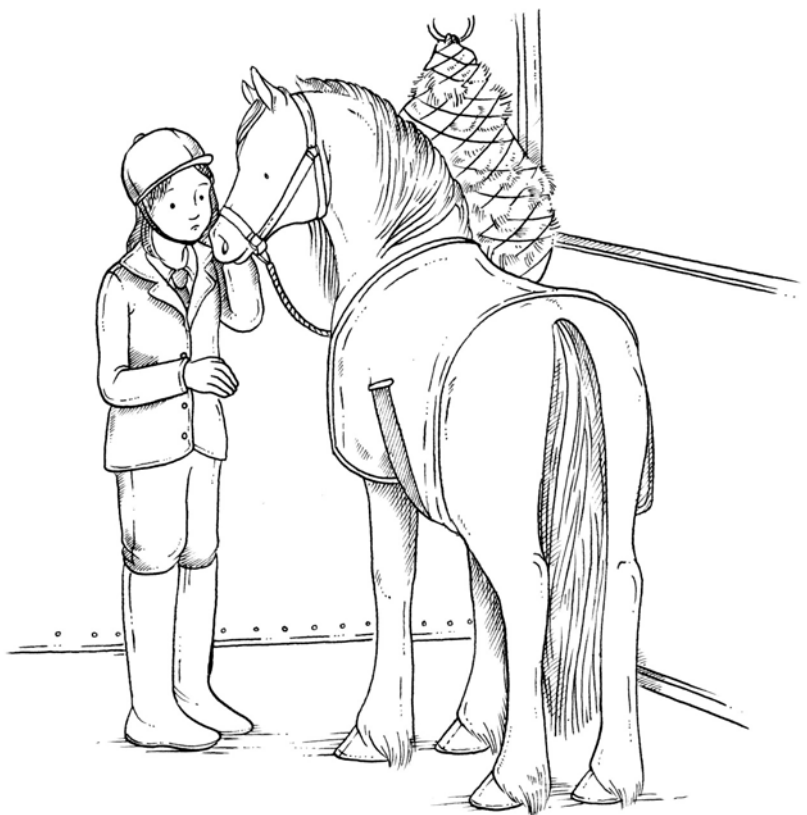
Alex elgyengült a megkönnyebbüléstől. Megfordult, és felfelé fordított hüvelykujjat mutatott Zoénak. A barátnője széles mosollyal visszaintegetett.

Az állatorvos és az apukája segítségével sikerült Pasát felvezetni a rámpán a szállítóba. A nagy, kamionméretű lószállítót használtan

vették nemrég, és az oldala behorpadt. Négy póninak jutott hely benne, és bőven elfértek a felszerelések.

Amint Pasát rögzítették, Alex adott neki egy marék zabot.

– Nagyon bátor voltál – dicsérte, és közben simogatta. – Most pihenj egy jót!

Odakint nem tudta, mihez kezdjen magával. Zoe Maxit csutakolta, az anyukája pedig ebédet készített. Az apukája javasolta, hogy nézzenek körül a standoknál, ahol a lovaglósizmától a legújabb nyeregszappanig mindent árultak.

De Alexnek nem igazán volt kedve hozzá. Pasa sérülése beárnyékolta a napját.

– Kösz, de nem baj, ha helyette inkább elmegyek egyedül sétálni? – kérdezte.

– Dehogy, kicsim. Jót fog tenni. Ne maradj túl sokáig!

– Nem fogok.

Alex átsétált a parkolón. Pónikon és lovakon ülő lovasok mentek el mellette a díjugratás és a díjlovaglás felé jövet vagy menet. Meleg tavaszi nap volt, családok piknikeztek a fűben, miközben a tereplovaglást nézték.

Alex átment egy kis csalitosba vezető kapun. Lángalakú sárga sáfrányok ragyogtak ki a sötét földből a szégyenlős lila ibolyák mel-

lett. Néhányan kutyát sétáltattak, de a hely szinte kihalt volt. Alexet körülvette a fakérgek és a fű erős illata.

Megállt egy kis tó partján. Észrevette, hogy pára lebeg a víz felett. Mintha felé úszott volna.

Hirtelen éles fénnel ibolyaszínű szikrák villantak, és csillámló felhő töltötte be az

egész tisztást. Alex látta, hogy szivárványszí-
nű cseppek csillognak a bőrén.

– Ó! – Összehúzott szemmel próbált át-
látni a furcsa, színes párán.

Végül ahogy kezdett leülni a finom köd,
egy póni sétált felé. Egy palomino csillogó
karamellszínű szőrrel, homokszínű sörény-
nyel és farokkal, tündöklő ibolyaszínű sze-
mekkel.

– Segítenél, kérlek? – kérdezte bársonyos
nyerítéssel.